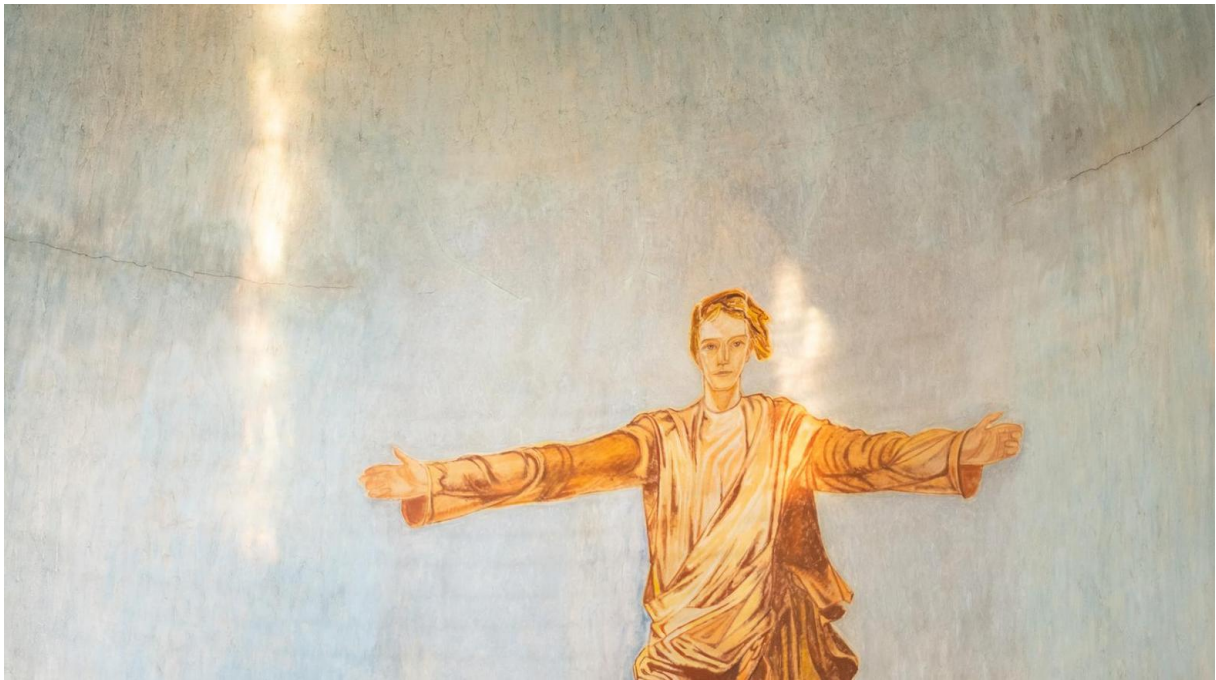

Påskeandakt - Smertebæreren

Utallige kirker har altertavler hvor den korsfestede Kristus er motivet. Er ikke dette litt trist, kan vi tenke? Er det ikke litt sørgelig at det er døden vi og våre formødre og -fedre i en lang rekke generasjoner er blitt minnet på hver gang vi og de var i kirka?

Eller er dette et perspektiv fra vår tid, hvor vi gjør mye for å slippe å forholde oss til smerte og lidelse, - og heller vil se det lette ved livet? Alle vil vi vel heller synge «Påskemorgen slukker sorgen» enn langfredagens salmer?

I år går vi inn i påsken under en himmel som er mørkere enn vi er vant til. Det er så mye som er i dramatisk endring. Kanskje er du urolig for framtida. Vi er merket av smerten og engstelsen rundt oss. Gleden og håpet kan bli borte for oss. Vi spør:

Hvorfor opplever vi så mye urett og lidelse rundt oss?

Hvor er Gud nå? Kan vi feire påske og synge «Deg være ære, Herre over dødens makt» i år?

Den kristne påskefortellingen er ikke bare én hendelse, men en hel serie av fortellinger, kjedet sammen i en fortettet uke i den gamle pilegrimsbyen Jerusalem for snart 2000 år siden. Alle de fire evangeliene i Bibelen forteller om Jesus sin død og oppstandelse på litt forskjellig vis. Det er spennende å tenke på hvilke øyenvitner de fire evangeliene støttet seg på, - og hva de la merke til.

Når Jesus møter sine venner igjen etter at han har stått opp fra de døde, blir det understreket at han fremdeles bærer den sårmerkede kroppen sin. Når han viser seg midt mellom dem, hilser han dem først med *fred*. Og så viste han dem hendene og siden – der hvor sårene satt.

For Tomas, som ikke var sammen med de andre da dette hendte, blir det neste møtet også et konkret møte med den sårmerkede kroppen – og han blir ikke klandret for sin tvil. Han blir tatt imot, med sin tvil og sin nøling. Vi kan kjenne oss igjen i ham, og tenke at vi kan stå der, sammen med Tomas og ta imot den freden som Jesus gir.

Det ligger en dyp sannhet i at Jesus sine sårmerker blir med gjennom døds mørket og over i den oppståtte kroppen. Hans liv og død, som er en så sterk kjærlighetserklæring til alt som er menneske, skapelse og jord: vårt skrøpelige liv så fullt av smerte og død, har Jesus gjennom sitt liv tatt opp i seg. Det er ikke forkastet eller forlatt – men er i guddommelig kjærlighet båret gjennom døden, - og smelta sammen med det som er Gud.

I jula bøyer vi oss i undring og glede over Gud som gjorde seg til ett med vår skrøpelige verden og alt den rommer: det lille barnet i krybba som er Gud selv. i påsken er det den samme Gud vi møter, som tok på seg våre sår og våre smerter – og som fremdeles tar på seg og bærer våre sår. Slik vi synger englenes sang på Betlehemsmarken hver gudstjeneste når vi synger «Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden blant mennesker som Gud har glede i», slik ber vi også til den medlidende Jesus når vi i nattverden synger «Du Guds Lam, som bærer verdens synder, gi oss din fred».

I møte med alt det som er vanskelig og mørkt i verden er det ingen av oss som har fullgode svar på spørsmålene vi strever med. Vi må alle kjempe med mørket i livet. Men vi kjenner den oppståtte Jesus Kristus, som har tatt med seg sin sårmerkede kropp inn i evigheten. De hendene bærer også oss.

Velsignet påske !

1 Sårkorn som dør i jorden,
oppstår som fylte aks.
Druer som knuses i gjærkar,
modnes til gyllen vin.
Gud gi oss troen tilbake:
tro gjennom dypest mørke,
liv gjennom natt og død!

2 Vi som ble døpt til Kristus,
døpt til hans død og grav,
eier oppstandelsens løfte:
lovsang og evig liv.
Himmelens lovsang begynner
her hvor du selv er nær oss,
midt i vår natt og død.

3 Sårkorn som dør i jorden,
lever i nye korn.
Kristus, i måltidets samfunn
gir du oss livets brød.
Deg skal vi takke og tilbe!
Slektenes evige lovsang
stiger fra natt og død!
Svein Ellingsen

Herborg Finnset
Biskop i Nidaros